

[Waldorff]

den krisepolitik, der bliver ført. Det opfatter vi som praktisk politik og ikke hr. Camres finanspolitik, pengepolitik og indkomspolitik.

Disse ting har begribeligvis også noget med politik at gøre, de bliver brugt præcist som redskaber vendt imod arbejderklassen i dette samfund, medens vi foretrækker at lægge nogle kræfter i for at rejse den bevægelse, som skal vælte denne politik, vælte indkomspolitikken.

I øvrigt vil jeg lade være med at kommentere de borgerlige partier; de fleste af dem går jo med i socialdemokratiets krisepolitik, et enkelt holder sig udenfor og ét bevæger sig lidt i udkanten af taktiske grunde. Jeg mener for så vidt, at dele af den kritik, som bl. a. finansministeren har rettet mod fremskridtspartiet, er en god kritik. Jeg synes blot, det er temmelig sørgeligt, at fremskridtspartiet først og fremmest er i stand til at opretholde sin styrke på grund af den reaktionære krisepolitik, som socialdemokratiet selv er med til at tvinge igennem.

Lindinger (EP):

Det er nok de fleste bekendt, at det er på en særlig aktuel baggrund, når jeg udtaler, at jeg ikke føler, at der gøres nok for at hjælpe erhvervslivet med dets problemer. Der burde – og det er fremført mange gange – for længst have været etableret nogle rimelige ordninger for erhvervslivet til optagelse af billige udlånslån, og mange andre let etablerede ordninger kunne hjælpe mange danske erhvervsvirksomheder og derved medvirke til bibeholdelse af overordentlig mange arbejdspladser. Selv om de fleste erhvervsfolk er imod subsidier, må man i den nuværende situation – og jeg siger ikke, at man ikke fra regeringens side er opmærksom herpå og også gør noget, ligesom man er ret enige om, at der må føres indkomspolitik – også være enige om, at støtteordninger til erhvervslivet må prioriteres højt. Det, vi mangler, er en langsigtet erhvervs politik, som jeg adskillige gange har slået til lyd for, og som vi ikke kommer uden om, hvis man effektivt og langsigtet vil formindske valutabalancesunderskuddet og forøge beskæftigelsen.

Nu har vi fået et finanslovsforslag forelagt, som tegner et yderst dystert billede. Jeg vil gerne her fremføre, at det er en skuffelse for

erhvervspartiet og har været det længe, at man ikke fra regeringens side har set mere på at få etableret en devaluering af den danske krone. Det er selvfølgelig lidt af et tveægget sværd, men det kunne gøres med stærk og stor kontrol i dag på en sådan måde, at man fik en minimal prisniveauanstigning, og sådan at man i modsætning til skattestigninger ville få resultater i form af et lavere ledighedstal og en bedre betalingsbalance. Det er enkelt og klart, at man med en devaluering ville stå med et samfund, der var langt mindre magtesløst over for de problemer, vi har i dag, og som vi – og det skjules jo ikke – får bragt udefra, men alligevel tyr man stadig væk til traditionelle og virkningsløse metoder, der kun letter smerterne lidt i øjeblikket, men som på længere sigt er virkningsløse.

Jeg vil gerne fremhæve en anden ting. Jeg mener, det er helt utopisk at antage, at værdistigninger på jord og fast ejendom i det lange løb kan holdes fri for beskatning – det har jeg også tidligere givet udtryk for – og det er derfor meget mere realistisk at medvirke til, at formen bliver til at leve med. Det må håbes, at S og V nu kan blive enige om noget fornuftigt.

Hvis man gør det på en sådan måde, at den kontinuerlige inflation holdes uden for beskatningen og en offentlig prioritet træder i stedet for kontante betalinger, er hele dette omtålelige spørgsmål ikke større, end at den del af befolkningen, der er i besiddelse af samfundssind – og det er de fleste – vil kunne acceptere en rimelig løsning ud fra de samme tanker, som kommer til udtryk i forbindelse med det, man kalder løntilbageholdenhed.

Erhvervspartiet vil stemme for finanslovsforslaget.

Ib Nørlund (DKP):

Det kan jo ikke siges at være noget uhørt, at regeringspartiordførere beskriver situationen i lette og lyse og også letfærdige toner, og det tandempar, vi har for øjeblikket, har også opfyldt forventningerne i så henseende.

Der er heller ikke noget opsigtsvækkende i, at statsministeren er tilfreds; jeg synes næsten altid, statsministeren er tilfreds, når han selv skal sige det. Hvis man skulle tage alle disse tilfredshedserklæringer efter deres påly-